

Què tindran els homes grans que ens agraden tant a les noies joves?

Un relat de: [DJG](#)

La Maria sospirà indignada. Per què coi la seva mare la feia assistir a aquelles festes absurdes, avorrides, totalment fora de lloc, on una noia de disset anys no hauria d'assistir? Ella hauria d'estar al carrer, amb els amics, fent el boig.

Quan s'adonà que la seva mare ja treia conversa amb un grup de dones que somreien i algunes tiraven el cap enrere al sentir un bon acudit, la Maria va sortir al balcó que donava a l'ala Oest i, al veure que no hi havia ningú, va obrir el bolso ràpidament i va rebuscar dins aquell petit Marc Jacobs un paquet de tabac que havia comprat feia una setmana. Ostres! quina decepció va tenir la noia quan va veure que només n'hi quedaven dos. "Merda!" va cridar quasi en veu alta.

Feia dos mesos que aquella jove de disset anys tenia dos greus problemes que la seva mare havia passat per alt completament -absent i, més preocupada per les seves festes i events socials. Una d'elles: La Maria s'havia avorrit de la seva pròpia vida! monòtona com ella sola. I dos: havia començat a tenir predilecció per una marca d'alcohol cara i absolutament forta com era el Whisky. La Maria quan sortia amb els seus amics solia titllar la seva vida d'"insípida", "avorrida", "insignificant"... tenia aquella remota existència desde que el seu pare havia decidit abandonar-la a ella i a la seva mare sense explicar el per què.

Sense més ets ni uts va decidir encendre-se'l, per fi, i va treure una gran quantitat de fum per la boca. Es va apropar a la barana del balcó i va tancar els ulls. Per què quan feia allò era tan feliç? es sentia protegida, sentia una rara sensació d'alleugement.

- Quin fàstic... - es va lamentar al obrir-los altre cop.

La Maria s'havia passat mitja vida intentant contentar als altres: quan el veí els duia una carta que, per error, el carter li havia deixat a la seva bústia i no a la de la Maria i la seva mare i ella li somreia i li donava les gràcies, quan anava a comprar el pa i la caixa li retornava el canvi a la Maria però ella deia "Ja està bé, quedí's el canvi", quan la professora renyava a la Maria i ella callava i demanava perdó, quan la seva amiga s'havia fixat en un noi que era molt guapo i en el qual la Maria també s'havia fixat i, aquesta última, ajudava a la seva amiga a lligar-se'l... estava força clar que fer la pau era cosa seva, però, a mesura que la seva vida no evolucionava, la Maria s'havia arribat a preguntar què en seria d'ella.

- Perdona - va dir una veu greu, masculina - no sabia que hi havia algú

La Maria es va apartar ràpidament de la barana i va fer mitja volta. Un home alt, espatlles amples, prim, presuntuós, seductor... la mirava perturbadorament amb una mirada més intensa que les mismíssimes aigües del mediterrani.

La veritat és que ella no sabia què dir. Així que va callar i va moure el cap acceptant les disculpes i es va tornar a girar cap a les vistes. va fer una altra calada al cigarro i va treure el fum lentament, pel nas, aquest cop.

Però, aquell desconegut no va marxar. Ella, una mica extranyada veïè com s'apropà i es recolzà, també, a la barana, prop seu.

- Ens coneixem?

Tenia un aspecte agradable però es veia d'hora lluny que li agradava l'ordre. Ungles perfectament llimades, una forta però elegant olor de colònia masculina, el cabell engominat, una mica moll fins i tot, una camisa blanca, ben cordada, sense cap mena d'arruga, pantalons texans, quasi justos, ben cenyits... Duia els dos primers botons de la camisa oberts i allò inspirava a que aquella nit no s'havia esmerat tan com per de costum en ser tan i tan pulcre i exigent.

La Maria va somriure amb la boca tancada i ell ho va notar.

-No ens hem vist mai que jo recordi.

L'home, després d'inspeccionar-la de reüll situà la seva mirada al davant i amb una mirada seriosa, sense apartar la vista d'allà on la tenia, comentà:

- Ja ho sap la teva mare que fumes aquesta merda?

Ella, una mica extranyada, el mirà i digué:

- No ho sap. Tinc disset anys. Faig el que vull.

- "El que puc" - la corregí - o així hauria de ser, no?

Ella, amb mirada de contrarietat, no tardà en deixar que el poc cigarro que quedava caigués al terra i fos aplastat per un taló petitó però molt elegant.

- Passi-ho-bé - digué descaradament i osadament a prop de la cara d'aquell home misteriós.

Ell, va fer mitja volta i, tot recolzant-se a la barana, l'observà desaparèixer entre la multitud.

"17 anys, ja... Maria..."